

[Økonomiministeren.]

føre økonomisk politik, hvis man ikke fra regeringens side under fuld beskæftigelse må få lov til at komme med de forskellige forslag, som vi nu mener skal til for at rette den økonomiske situation op.

Jeg skal ikke gå ind på den nærmest valgprægede argumentation, der, var jeg lige ved at sige, som sædvanlig kom frem i det ærede medlem hr. Henry Christensens tale her i folketinget. Vi fik hele rækken af argumenter og den manglende tillid til regeringen og alle de områder, hvor regeringen havde taget fejl i sin økonomiske politik; og som sædvanlig fik vi heller ingen anvisning på, hvorledes man i virkeligheden skulle føre den økonomiske politik. Der blev også talt om inflation, og det er ganske mærkeligt netop fra den side, hvorfra man for nylig her i folketinget har fremsat forslag om yderligere udpumpning af købekraft, men ganske vist til landbruget. Den tillid, man taler om man ikke har til regeringen, tror jeg snarere befolkningen ikke har til de partier, som ustandselig kritiserer den økonomiske politik her i landet, men ikke selv møder med virkelige bidrag til en løsning på disse områder.

Det er ikke rigtigt, når det f. eks. er sagt, at de offentlige investeringer er steget meget mere end de private. Det er stort set sådan, at de offentlige og de private investeringer over en årrække er steget lige meget. Det er heller ikke rigtigt, at det, regeringen gør her, er at gå restriktionernes vej. Man kunne nærmest sige tværtimod. Det er blevet hævdet her fra forskellig side, at forslaget indebærer en vis regulering over for investeringerne, men man må ikke være blind for, at alternativet til det forslag, der ligger her, vel netop er de restriktioner, som det ærede medlem og de to partier helst vil undgå. Det er ingen kunst at regulere disse områder, hvis man vil gå ind i restriktioner; dem har vi haft før, ikke mindst på byggeriets område, men det har været regeringens ganske klare

linje, at vi skulle nå frem til frihed for byggeriet.

Her står vi så over for, at det under fuld beskæftigelse ikke er muligt at løse alle problemerne. Kan man ikke løse dem ad planøkonomiens eller restriktionernes vej, må man løse dem på andre måder, og de måder, man søger at løse dem på i dag, er de mere liberale måder. Jeg vil da have lov til her at hævde, at dette lovforslag i virkeligheden er et liberalt forslag. Det er et forslag, der går ud på at benytte den almindelige kreditmekanisme — ganske vist på en anden måde, end vi plejer på dette område — til at gennemføre den begrænsning i kapitalefterspørgslen, som er nødvendig for at klare problemerne i det danske samfund i dag. Problemet er jo trods alt det — som vi alle ved — at der er en så stor kapitalefterspørgsel, at det simpelt hen ikke er muligt at tilfredsstille den, uden at vi får de problemer, som vi har set i den senere tid, og som bl. a. har givet sig udslag i et væsentligt fald i obligationskursene. Vi har ikke den opsparing, der skal til for at klare disse problemer, og vi er derfor nødt til at begrænse.

Så taler man om den private opsparing, men jeg har endnu ikke set forslag, der virkelig kan hjælpe til at forøge den private opsparing. Vi er vist alle sammen klar over, at de forskellige forslag, der er fremsat om skattebegunstigelser for opsparing, vel kan hjælpe, og regeringen har også stillet sig positivt over for disse forslag, men der er da vist ingen i denne sal, der tror, at man ad denne vej kan klare det opsparingsproblem, vi står over for i det danske samfund i dag.

Jeg så forleden i et interview med direktør Alkil i Berlingske Tidende, at han på spørgsmålet om, hvor meget der skulle til i forøget opsparing for at klare vore problemer i dag, svarede: der skal en stigning i opsparingen til på 5 milliarder kr.; 5 milliarder kr. mente direktør Alkil der skulle til for at klare vore problemer. Jeg tror,